

Mindenesetre vigasztaló tudat a konzervativizmusra nézve, hogy ismeri a viszonylagosságot minden emberi ideálban és minden emberi értékben és nem dobja el magától a neki drágát és emlékezetet, melyet őrizetbe kapott. Hogy a nagy hadvezér mint vezeti a küzdelmet, ez rejtve van előttünk, akik mint egyszerű közkatonák küzdünk, de amiben igazán hiszünk és amit forrón szeretünk, azt nem adjuk át semmi áron! Ebben a nemes harcban Tormay Cecile derekasan küzdött!

Svédből: L. B.

HALLGAT.

Női portré.

Hallgat.

Hallgat néha hosszú órákon át.

Akár a kő.

Akár a fa.

Akár a hó.

Akár a hóvirág.

Hallgat.

Én e hallgatás irigye vagyok.

Bár nyugtalanít ez a hallgatás

Néha.

Mert hátha befelenőtt panaszok,

Megkövült jajok, elhalt sóhajok,

Finom kéreggel fedezett sebek,

Alig kinyílt apró virágfejek,

Szorongó, örök, nagy-nagy aggodalmak

Lappangnak kő, fa, hó, hallgatás alatt.

Én azt hiszem, hogy ismerem.

És még sem ismerem.

És ma sem tudom, miért hallgatag,

Csak e hallgatás irigye vagyok.

Fecsegsében szétszórom magamat,

Azután szégyelem,

Jaj, nagyon szégyelem,

Mindig, amikor szemben ül velem,

Hogy szóltam, szóltam, szólnivaló nélkül,

Aprópénzként elszórtam magamat,

Ő ült és hallgatott,

S mint foghatatlan súlyt

Éreztem lelkében az aranyat.

Az aranyat, az erőt és az Istent.

Reményik Sándor.